

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instrvctio Magistri Novitiorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniæ, 1613

Admonitio Magistri quoad exhortationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48543](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48543)

deditissimi sint, & ad veram sanctitatē,
iugi Dei præsentia, obedientiæ cultu, &
sui abnegatione festinent.

6. Si verò aliquis è discedentibus pecu-
liari Superioris cura indigeat, quòd sit
scrupulosus, aut fragilis, aut, quovis alio
tentationis gerere vexetur; Magister ad
Superiorem literas dabit, ac de statu re-
rum certiore illum faciet, curamq̃
fratris illius impense commendabit.
Quibus absolutis, filios suos charissimos
amplectetur, & precatus illis bona ex
more dimittet.

ADM ONITIO
MAGISTRI QVOAD
EXHORTATIONES.

 VM in tradendę doctrinę
methodo pars magna
fructosę educationis No-
uitiorum posita fit; ope-
ræpretium visum est, nõ-
nulla diuersarum exhortationum ex-
empla subijcere, quæ Magister possit i-
mitari. Meminerit autē, quæ in tertia In-
structionis parte præscripsimus, & in

h 6 do-

doctrina rectè disponenda, atq; animi
discipulorum instillanda, plurimum o-
peræ ponat. Superuacanea recidat, qua-
lia sunt eruditio multiplex, nimia con-
ceptuum conglobatio, argumenta ni-
mis subtilia, & eiusmodi alia, quibus
nutiliter, aut certè noxie, tempus influ-
mitur. Sit doctrina grauis, utilis, sancta
casto sed simplici stylo prolata, spiritus
Dei animata, vt illuminet, roboret, mo-
ueat, & ad cursum perfectionis animo
discipulorum inflammet. Sint exhorta-
tiones breues, efficaces, rationum ner-
uis armatæ. Hoc quippe modo à Noui-
tijijs capientur, & intellectu illustrato, at-
que conuieto, data consilia exercebun-
tur: quod vtinam, pro voto, contingat.

Exhortatio ad cultum obedientiæ.

Tantus est, dilectissimi fratres, obedi-
entiæ decor, utilitas, & honestas, vt si
pro rei dignitate, dicendum esset, o-
porteret, me singulari luce illius, qui cum
esset filius Dei, obedientiam didicit, il-
lustrari, linguamq; meam ab eodem fi-
lio Dei, qui linguas infantium facit di-
sertas, erudiri. Immenso quippe virtutis
huius

huius dignitas, altitudo, latitudo, & profunditas est, cum totius disciplinæ monasticæ, & (quod mirabilius est) totius Christianæ perfectionis compendium sit. Quocirca illud imprimis à vobis exposco, vt virtutem hanc nobilissimam, pro dignitate, æstimetis, & vniuersis mundi bonis anteponatis: quod ipsa vestræ renūtiationis ratio facile vobis persuadebit. Si enim rectè perpédatis, quid egeritis, cum sæculo renuntiastis, statim quæ monasticum elegistis; perspicietis profectò, nihil aliud vos egisse, quàm, felici commutatione, propriæ voluntati, proprio quæ iudicio vestro, obedientiæ cultum anteferre. Hæc est cœlestis vocatio vestra. Hæc est diuina inspiratio, qua Iesus Christus, dulcissimus Redemptor noster præuenit vos, & in claustrum introduxit, vt velut in arca Noe, in diluuiò aquarum multarum, quo voluntas propria in sæculo mergitur, à morte præseruemini. Si ergo hoc idem, quod ego vobis persuadere cupio, à Deo vobis inspiratum, & vtrò à vobis quæsitum est; debetis certè excelsam obedientiæ virtutem studiosissimè co-

lere, & pro illius cultu, ardua quæque constantissimè superare. Quod si à me requiratis quanam ratione, tantæ virtutis cultû, vt par est, exercere possitis, per capita respondebo: quæ attètè percipite.

Qui obedientiam colere seriò cupit, omnino sibi persuadere debet, se cæcû esse, cum obedientia sit opus fidei, & eo modo se, dum obtemperat, gerere debet, quo se gerit, dum fidem exercet. Quemadmodum enim dum credit, à Deo articulorum fidei rationem minimè requirit; ita vir obediens à Prælato rationem mandati nullo modo expetere debet: sed certò credere, quicquid præcipitur, cœlesti sapiëntia plenum esse, quantumuis rationes contrariæ, vel à proprio iudicio, vel à spiritu maligno suggerantur. Atque in hoc saluberrimo documento maxima obedientiæ pars nostra est, quod idcirco fratres charissimi, vestris visceribus imprimatur exopto. Certè Abraham nihil causatus est, quando iussit Deus, vt vnigenitum, ac suauissimum filium suum immolaret, cum res & summè difficilis, & fortissimis rationibus aduersa videretur: sed

om-

omnia vicit præclarissimo obedientiæ
exemplo, quod monachi omnes diuinæ
auctoritati cedentes debent semper intue-
ri. Satis profectò est, Deum esse, qui per
Prælatum loquitur, vt sine discussione vl-
la, quicumque intellectus creaturarum
se ipsum, multa diuinæ sapiëntiæ æstima-
tione submittat. Hoc igitur efficitur: &
intellectum in captiuitatē omni mundi li-
bertate meliorem redigentes, promptis-
sima voluntate, quicquid præscribitur,
accipite. Si enim intellectus argumento
fidei flexus, & voluntas ab intellectu be-
nè cõposito directa concurrant, amplif-
simas obedientiæ victorias supra firmam
petram fundati celebrabitis. Et hætenus
quidē de affectu rectè disponendo dixi.
Iam verò, si semel erga Prælatum intel-
lectu, ac voluntate benè affecti fueritis,
reliquum est, vt in obedientiæ executio-
ne, alacres, ac fideles sitis, alacres, hila-
rem vultum ad omnia paratum exhi-
bentes, prompti; nullam moram ad-
mittentes, fideles, syncerè, ad planissi-
mum verborum sensum iniuncta ob-
sequia præstantes. Quæ si, vt mo-
neo, à vobis fiant, eritis perfecti obedi-
entiæ

entiæ cultores: & ego Clementissimo Deo nostro vestræ obedientiæ sacrificium gratulabor.

At res hæc, cum ardua sit, utpote, quæ proprii iudicij, ac voluntatis abnegationem complectatur, fortasse sensus vester nuper ad scholam Iesu Christi vocatus difficultatè perhorrescet. Verùm, dilectissimi fratres, ad grandia vocati, & sempiterna mercede gauisuri, ne terreamini; quin potius aduersus omnè arduitatè hisce rationibus erigimini. Prima ratio. Vos ipsi paulò antè in seculo, vel parentibus vel dominis obtemperabatis: cur ergo nimis arduum videatur Iesu Christo amantissimo Deo, patri, ac Domino nostro per Superiorem loquenti obtemperare? Neq; obstat, si dicatis: Nos in seculo, cernebamus parentes, ac dominos, à quibus expectabam⁹ bona; hic verò Iesum Christum minime cernimus, ac propterea eo solatio destitui videmur. Non inquam hoc obstat, quia videtis Superiores mites, in vestri curam incumbentes, qui maiora vobis bona, quàm domini, ac parentes proculdubiò præstāt. Et quod ad Iesum
Chri-

Christum Salvatorē nostrum spectat,
 quid quæritis? An intempestivè illum
 præsentem hisce corporeis oculis cer-
 nere? Quid si ille dignaretur vobis ap-
 parere, ac vobiscū versari? Rogo tunc,
 Quanam de causa læti obediretis? Re-
 spondebitis certè, si monasticè respon-
 dere velitis: Tunc, Pater, alacriter ob-
 temperaremus, quia certò cognoscere-
 mus, res à Christo nobis iniungi. Verū
 ex hoc ipso capite, vos ipsos ad obedi-
 endum Superioribus accingite. Certius
 enim vobis est, Deum vobis præcipere,
 quæ Superior eius Vicesgerens iniūgit,
 quam si Christus palam vobis appare-
 ret, ac præciperet. In ea quippe appariti-
 one, quamvis vera foret, prudens quis-
 que timeret, ne fortè falsa esset, iuxta cō-
 munem Sanctorum doctrinam, quæ de
 visis discernendis tradi solet: at dum
 Superior loquitur, nemo, nisi stultus ali-
 quis, ambigere potest, an Deus per eum
 loquatur. Considerate nunc rationis
 huius pondus: & quibus oculis Superi-
 orem intueri debeatis animadvertite.
 Profectò iisdem oculis eum, quibus
 Deum ipsum aspicere, & per eum om-
 nem

nem consolationem, lucem, robur, & bona cætera, quæ optatis, vos adepturos confidere debetis.

Secunda ratio . Vos ipsi dum in sæculo ageretur, nostis plerofquæ homines infœlices, durissima seruitute, ad nutum obedire, in rebus planè difficillimis; & per ipsam sterilem obedientiam suam, nihil solatij, vel salutis acquirere, immo contentis itineribus ad incendium sempiternum festinare. Perpédite, remiges ad triremes damnati seu bello capti, dato signo, quàm promptè, quàm perseveranter suis magistris obtemperent . Interrogate max, quid boni tunc obediendo conquirant, vel in futuro sæculo se paraturos sperent. Certè exploratum est, illos præsentis refrigerio carere : genusquæ vitæ, quam vulgo ducunt, persuadet, illos æterna fœlicitate carituros. Cur ergo asperum videatur, aut cur nõ suavisimum videatur vobis, sic obedientiam exercere, vt per leuia obsequia amanter vobis iniuncta, & in præsentis gaudeatis bonæ conscientie testimonio, & multiplici Dei solatio, & post exactum mortalis vitæ tempus, coronas æternas

ternas infinitæ consolationis plenas accipiatis? Profectò nihil excusationis prætexere potestis: nisi fortè aliquis vestrum amore proprio excæcatus dicat, se non esse cū remigibus, aut seruis bello captis cōparandum. Etenim, qui hoc prætexit, cæcus est: Si enim vel vnus peccati mortalis in sæculo admissi conscientia pungat, consideret opus est, se perpetuā non triemiū, sed Tartari seruitutem commeruisse. Benè ergo cum eo agitur, si obedientiæ argumentum remiges, ac mancipia proponantur.

Tertia ratio. Omnes, qui in causa salutis æternæ prudenter agere cupiunt, nihil impensius optant, quàm inter vitæ mortalis varietates, in portum recto cursu deduci. Oceanus enim quidam est, vita præsens, innumeris erroribus, ac difficultatibus, quasi incretis aquarum voluminibus obnoxia. Cū ergo perspectum sit, virum obedientem, dum obtemperat, quicquid patiat, quicquid fluctuet, rectum cursum tenere, nec posse seduci; incredibile videtur, aliquē salutis æternæ desiderio teneri, & in tutissimum obediētiae cultū

non

non diligenter incumbere.

Quid ultra à me reposcitis, dilectissimi fratres, qui ad patriam per varios fluctus nauigatis? In hoc verbo instaurantur omnia: Obedite Præpositis vestris. Veneramini illos, quia Dei personam gerunt, amate illos, quia bonum vestrum strenuissimè procurant. Incumbite in opus obedientiæ Deo acceptissimum, vobisque saluberrimum. Incedite per sublimem, tutamque viam, quam factus obediens à præsepio, vsque ad Crucem confecit Iesus Christus Dominus Noster, qui vos, precor, obedientiæ suæ cõsortes efficiat.

Exhortatio ad cultum paupertatis.

DE Apostolicæ paupertatis cultu dicturus, charissimi fratres, vellem ego Iesu Christi paupertatem prædicantis sensum & assequi, & vobis imprimere. Res certè sublimis, & à prudentia huius sæculi longè remota est: ac propterea à minimè mirandum, si sapientes mundi lateat, & paruulis reuelata sit. In hoc præsertim capite, Christi sententia, à mundi opinione longissimè discrepat.

crepat. Mundus quippe diuites beatos appellat: sed Dei Sapiencia dicit: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum. Ab hac ergo Redemptoris Nostri sententia ducam ego sermonis initium; simulq; vos monebo, veritatem hanc à tãto præceptore prolatam non modò firmissime credatis, verùm & sentire conemini: Vt scilicet altè percipiatis, verũ proculdubio esse, paupertates cultores esse beatos: ac per hoc Apostolicæ paupertatis dignitatẽ, & sublimitatẽ & ametis & admiremini. Verũ est certe, per contẽptum diuitiarũ, & cõmoditatum, animum hominis Christiani, in quandã altitudinẽ mentis extolli, quæ cœlo contigua videtur: ac experimento ediscere, paupertatẽ Apostolicã genus quoddã beatitudinis esse, futuræ ac perfectæ fœlicitati finitimũ. Iam ergo, cùm vos, quemadmodum & ceteri homines, in beatitudinẽ suspiratis, æquũ erit, ostensam beatitudinis viã diligatis, atq; sectemini. Neque ad rem hãc extrinsecus affixis argumētis indigebo, cũ satis iam, ex præuia Iesu Christi gratia, & electione, è numero illorũ, qui
per

per os Petri dixerunt: Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumuste. Certè, ex quo spreto sæculo, ad Religionis montem ascendistis, reliquistis omnia, nisi forte aliquis Ananias inter vos Spiritui sancto ficta renuntiatione mentitus sit. Spero autem neminem adesse, cui non placeat omnia reliquisse. Quocirca de affectu repurgando, & proinde de perfectiore paupertatis cultura vos instruere pergam.

Pono in primis, culturam hanc non in ipsa rerum temporalium priuatione potissimum consistere. Nostis enim, plurimos, extra claustrum hoc, maiorem, quàm vos, victus, vestium, reliquarumq; rerum penuriam pati; cuiusmodi sunt, qui laceri, & ægroti ostiatim panem mendicant: quos tamen non recensemus in agmine illo selecto, virorum fortium, qui paupertatem Iesu Christi colunt. Necessitas quippe ibi vrget; sed in Christianæ paupertatis cultu electio, spiritusq; laudatur. Quapropter si Christum ab infantia pauperem imitari seriò cupitis, spiritum à vobis, hoc est, voluntatem affectumve requiro:

ui-
 ex
 on-
 nifi
 itui
 fit
 con
 de
 er-
 in-
 on
 ne
 m,
 o-
 ia-
 if-
 m
 e-
 o-
 fu
 bi
 is
 a-
 e-
 r-
 e-
 o:

quiro: vt scilicet oderitis opes & corpo-
 ris commoditates, & sanctorum inopiã
 omni auro pretiosiore toto corde se-
 detemini. Percipite quæ hortor, dilectis-
 simi fratres, & in sapientiam hanc mun-
 do altiore affurgite. Placeat vobis
 doctrina hæc abscondita, quæ cordis li-
 bertatē, ac desideria cœlestia, sub laceris
 vestibus & mūdi despectu creat: & mo-
 dum illius exercēdæ, in schola humiliū
 ediscite. Ne probetis sententiam mo-
 nachi apparenter spiritualis, qui nihil si-
 bi deesse cupit, & se pauperam idē exi-
 stimat, quod superflua minimē requi-
 rat. Profectō sententia hæc Iesu Christi
 Dei, ac Domini Nostri sententiæ parūm
 congruit. Si enim necessaria suppetauit,
 quomodo cultura paupertatis exerce-
 tur? Certe Principes orbis terrarū, hoc
 genus paupertatis colūt, si mediocriter
 pij sint: nam superflua non coaceruant:
 sed quæ personis, statuique superflu-
 unt, in vsus pios impendunt. Quamo-
 brē mirū est, Apostolicos pauperes esse
 velle, qui superflua solūmodo reijciūt.
 Attēdite, quæ dico. Ille verus pauperta-
 tis cultor est, qui necessaria sibi deesse
 non

non modò patienter fert, verùm & cupit. Ille verus Christi pauper est, qui rebus necessarijs sibi oblati, viliores, minusque commodas seligit. Ille serio paupertatem Apostolicam diligit, qui occasiones captat, vt victus, vestes, lectus, & alia, quæ inter necessaria recensentur, inopiam, & derelictionem representent. Atque hæc ipsa ratio est, ob quam veri mundi contemptores à Superioribus instanter efflagitant, vt ea, quæ alij Religiosi tanquam inutilia deponunt, ipsis ad vsum tribuant: mirumque dictum est, quam foeliciter in claustris ea exercitatione proficiant. Hæc est schola Iesu Christi Crucifixi, qui non habuit, vbi caput reclinaret. Hæc est eruditio illorum, qui gradiuntur, per arctam viam, quæ ducit ad vitam. Hæc est hæreditas fortium, qui regnum cœlorum rapere, omnibus mundi ponderibus exonerati festinant.

Veruntamen, vt rem tantam, qua decet animi alacritate aggrediamini, subiectas rationes æqua lance ponderare.

Prima ratio. Quod ad res ipsas pertinet, omnes, quotquot adestis, reliquistis omnia:

omnia: neque enim in claustrum quicquam intulistis, quo vteremini: sed nudum nudum Christum sequi cœpistis. Si ergo res non habetis, quas Deo inspirante respiciatis: quis non videat, extremam dementiam esse, deprauato affectu, res tēporales voluntate repetere? Corpus quippe omnino caret ijs rebus, & animus immoderatē illas appetendo turpiter, & inutiliter errat. Neque rationis huius vis ad ea bona temporalia, quę in sæculo neglexistis, tantum modò pertinet: in ipso enim claustro, per occasiones plurimas exercenda est. Solēt enim monachi tantundem affectus, in rebus planē vilissimis, quas intra claustrum habere se posse, confidunt, puta in Breuiario, seu veste rudi collocare, quantū in amplo patriminio in sæculo posuissent: quod sanē incredibilis stultitię genus est. Rationis ergo vis omnia refecat: nam neque ex ijs, quę in sæculo reliquistis, neque ex ijs, quę in claustro sunt, à veris Christi pauperibus, quicquam optandum est: quandoquidem omnia primo renuntiationis sacrificio abdicata sunt: & nihil sub arbitrio vestro remansit.

mansit, quod optare, vel usurpare possitis.

Secundaratio. Nemo ex vobis est, qui primæ inspirationis calore concepto, Iesu Christo, ex toto corde seruite non omnino constituerit. Cùm ergo exploratũ sit, vos id propositũ, vt par est, explere nõ posse, si affectũ rebus tẽporalibus hærere sinatis, proculdubiõ enĩ debetis, vt cor neq; reb⁹ in sæculo relictis, neque ijs, quæ status noster concedit, adhæreat. Perspicua certè mensuratio est; quia scilicet tantũ amoris Deo adimitur, quantũ in re quauis immodicè collocatur, iuxta illud effatur Augustini: Minuste amat, qui tecum aliquid amat, quod propter te nõ amat. Considerate ergo, quàm sit infœlix commutatio, affectum, qui Deo totũ affigi deberet, in veste, exempli gratia, vel libro, vel lecto, vel cibo degere.

Tertiaratio, Tempus breue est: præterit enim, vt cernitis, figura huius mũdi. In breui verò temporis periodo, lógumiter conficiendum est. Proptereà quippe Iesus Christus, pauperum exemplar exul

exultavit vt gigas ad currendam viam.
 Quomodo ergo nudum, & currentem
 sequi poteritis vestiti, & onerati? Pon-
 dus rationis huius ab exemplo tanto
 petitum innumeros imitatores, egētes,
 angustiātos, afflictos, ad scholam Nostri
 Redemptoris perduxit: qui circuierunt
 orbem in melotis, & pellius caprinis,
 quique in solitudinibus errantes, vel in
 montibus & speluncis, atque cauernis
 terræ omni solatio destituti, latentes
 maluerunt omni mundi refrigerio ca-
 rere, quam cor rerum caducarum sol-
 litudine anxium, à libertate filiorum
 Dei, & studio æternorum bonorum a-
 uertere.

Et vos ergo, dilectissimi fratres, tantam
 habentes impositam nubem testium,
 per patientiam austeræ disciplinæ, quæ
 magnam habet remunerationem, de-
 ponentes omne pondus rerum, quibus
 animus prægrauatur, currite ad opes
 æternas, & breui exercitio Apostolicæ
 paupertatis immensa gaudia compara-
 te. Ne sequamini vana consilia diuitis il-
 lius, qui epulabatur quotidie, splendide,
 & in terris thesauros suos recondebat.

Sequimini potius consiliū Lazari fame-
lici, & laceri ac vlceribus pleni; & per
vias duras incōmoditatū, ac laborū, qui
sunt dulcissimæ paupertatis cōmites, ad
requiem in sinu Abrahamæ vobis paratam
properate. Quod Iesus Christus Noster
vobis, oro, concedat.

Exhortatio ad cultum humilitatis.

SI linguis hominum loquar, & An-
gelorum, charissimi fratres, humilita-
tis altitudinem, ac suauitatem, quam Ie-
sus Christus D. N. mitissimo magisterio
docuit, non æquabo. Habet enim pro-
funditatem quandam cœlestis virtutis
hæc, filij Dei exemplo, mirificè confir-
mata, qua omnis sapientia, & omnis Sa-
ctorum eloquentia vincitur, & velut in
mari magno, ac spatioso mergitur.
Quocirca vellem ego, vt solo humilita-
tis nomine audito, diuinum quiddam
licet incognitum æstimaretis, & pretio-
sissimi thesauri desiderio teneremini
quemadmodum purissimum aurum
terræ visceribus occultatum solare rei fa-
rus, s

ne
per
qui
ad
tam
ster
An
lita
le
erit
re
rtu
fir
Sa
t in
cut
ita
am
io
im
um
fa
m

ma permoti, non certè visum, sed
auditum filii huius sæculi ardentissime
cupiunt, & per discrimina multa, ter-
ra marique perquirunt. Neque mirum
vobis videatur, si hoc sermonis initio,
hanc humilitatis æstimationem, sine ar-
gumentis requiram: Credo enim, ne-
minem inter vos esse, qui tantæ virtutis
præconia non audierit, vel expressa
saltem Evangelij verba, quibus Iesus
Christus sapientia nostra, illam com-
mendavit, non animadvertit. Necessè
quippe est, quod Dei Sapientia tam
scid ac sape prædicavit, magnum
quiddam esse; ac ex eo ipso, magni à
vobis, quemadmodum à cæteris diui-
næ sapientiæ æstimatoribus faciendum
est. Quod si nosse cupitis, qua ratione
incognitam humilitatis magnitudinem
maximi facere valeatis, memineritis,
quàm sint quotidiana argumenta, quæ
humiles animos maximi à Deo fieri per-
suadent. Ab hoc quippe effectu de re ab-
scondita iudicium ferre valebitis. Pro-
fectò à sæculo non est auditum, quod vir
aliquis, quantumvis flagitiosus, ac du-
rus, se ex animo demitteret, quem Cle-

mentissimus Deus non statim amaret. Sic seruus ille nequam statim ac proci-
dit ad pedes Regis, sic filius prodigus,
statim ac demisso corde Patrem appel-
lauit, sic publicanus ille, statim ac demis-
sis oculis se cœpir accusare, inter dulce-
simos Dei amicos admissi sunt. Quod
proculdubio non ita contingeret, nisi
ea esset humilitatis gratia, qua Dei con-
euestigiò capereretur, & cuius sacrificio
impensè delectaretur, Quapropter di-
uini oraculis admonitus, charissim
fratres, omnium, quæ in sæculo com-
misistis errorum veniam, & faustum
nouæ vitæ nouæq; felicitatis exordium.
Christi nomine vobis ego polliceor, &
inter mansuetos filij Dei discipulos sub-
limissimam humilitatis virtutem om-
nibus regnis, & honoribus antepone-
re ac de illa paranda seriò cogitare incipia-
tis. Capite quæ dico: & multis desideria
me dicentem comitami. Existimo
enim animos vestros benè comparatos
optare iam modum virtutis huius ac-
quirendæ cognoscere, sine quo deside-
ria quantumuis magna euanescerent.
Modum ergo hunc accipite.

Ex communi Sanctorum doctrina
 scire debetis, duo ad cultum humilita-
 tis exercendum requiri: vnum propria
 fragilitatis cognitio, alterum recta vo-
 luntatis affectio est. Primum per fre-
 quentes propria ignorantia, vanitatis,
 inconstantia, & commissorum praeser-
 tim peccatorum meditationes, cum praes-
 senti Dei ope conquiratur. Debetis quip-
 pe ex ijs capitibus, quae hominem con-
 temptibilem efficiunt, certo credere,
 vos omni despectu plane dignos esse:
 Nam ut caetera praeteream, qui vel vni-
 us peccati lethalis conscius est, scit pro-
 fecto se aeterno contemptu dignum fu-
 isse, neque certo scit, an ab eo statu per-
 petuae infamiae obnoxio resurrexerit:
 praeterquam quod tamen si id certo sciret,
 vel ex ipsa Dei clementia, vilia de se co-
 gitare deberet, utpote, cui aeterna infam-
 ia condonata fuisset: timereque debe-
 ret, ne, si alium sciret, in despectum sempi-
 ternum relabi sineretur. Atque ex huius
 rei meditatione, veri monachi, velut a
 supplicio & captivitate redempti, se qua-
 si servos emptitios reliquorum gerunt,
 & caeteros omnes, quos meliores esse

Credūt, quasi dominos, ac honore multo dignos nutibus, verbis, & actibus venerantur: quæ pars magna scholæ Iesu Christi est: quam vos fratres mei cupidissime discite, ac in dies singulos, vestrarum culparū experientia in cognitionis propriæ gymnasio proficite. Sæpe quippe, si vigilanter agatis, experiemini vos ignaros, inertes, ignavos, inconstantes, infideles, & tot culpis obligatos, ut facile perspiciatis, vos ab alijs pronihilo ducendos esse.

Iam verò ut ad secundum, quod ad humilitatis cultum requiri asseruimus, accedamus, consideretis oportet, non satis esse, si quis se contemptu dignum cognoscat, nisi voluntate benè affecta se contemni omnino velit. Nam & latrones, & homicidæ se patibulo, & infamia dignos proculdubio censent: ac malè torqueri, ac despici diligentissime refugiunt. Quocirca illud à vobis exopto, si Iesu Christi scholaplacet, ut què admodum in cognitione propria ita in serua voluntate patienter ferendū ac exquirendū contēptū plurimūm operæ collocetis. Disertè dixi, patienter ferendū

rendi, ac exquirendi, quia nouelli mili-
 tes, quales estis vos, gradus humilitatis
 internoscere debet. Laudabile est quip-
 peseruorum Christi exercitium, quo
 illatum non verò quæsitum despectum
 patienter ferunt, licet initio certaminis
 non sine mœsticia ferant: verum ma-
 ior multò laus est, non modò oblatas
 contemptus occasiones equo animo to-
 lerare, sed occasiones ipsas perquirere,
 & à Superioribus postulare: ac denique
 summa laus est, siue oblati, siue ex-
 quisitis occasionibus, despectu gau-
 dere, quod est signum animi planè for-
 tissimi.

Ad hanc igitur gloriam, charissimi fra-
 tres mei, totis viribus aspirate, omne il-
 lud è quo existimatio vestri oriri possit,
 accuratissimè celantes, illud verò, vnde
 contemptus enascitur, viriliter detege-
 re parati. Estote fortes in bello, & sicut
 ciues Babylonis, hoc est filij huius
 sæculi à suis Principibus primos ho-
 nores ambiunt; ita vos à Superioribus
 vestris iuxta Christi consilium locum
 per omnia postremum requirite; vt nē-
 pe, verbis, & actibus vos tanquàm vita-

indignos exerceant, & ad humillima
obsequia designent.

At, quia res difficultate non vacat, sub-
iectas rationes, quibus animum robo-
retis, expendite.

Prima ratio. Noui ego, vos omnes æ-
terni honoris, & gloriæ desiderio tene-
ri. Scitis enim ijs, qui omnia reliquerunt,
& Christum secuti sunt, sedes honorificē-
tissimas in regeneratione promissas,
quarum desiderium vestris animis altè vt o-
pinor, insedit. Ea quippe promissio mo-
nachis claustra replet, deserta Anacho-
ritis: æquūq; mihi videtur, vt ad hono-
rem tantum ab ipso Deo propositum stu-
dia, & conatus vestros dirigatis. Agite:
dirigite fortiter. Verum eius honoris
viam (quam pauciorunt) attendite.
Etenim si à Iesu Christo, cui comperta
via est, sciscitemini, qua via in sedes glo-
riæ sic eundum, respondebit: Omnis qui
se humiliat, exaltabitur. Et mirum est sa-
nè, cum Dei Sapientia tam disertè rem
prædicauerit, homines, qui sunt hono-
ris cupidissimi, ad honorem permansurum
ostensa, sibi via consequendum minimè
moueri. Sed quicquid alij sapiant, Vos
æternæ gloriæ candidati, hac via proce-
dite,

ate.
per
Sec
nos
tes,
qui
tum
ab v
detr
rari
quia
nibu
que
Ia at
de h
terq
rum
tanc
attr
succ
dan
dul
ani
est,
Re
fim
re
de

élite, & paucorum sapientum, qui eam
percurrerunt, vestigijs insistite.

Secūda ratio. Nō modò honores æter-
nos hac via cōparabitis, verū & præfen-
tes, eosq; sanè maximos. Experientia
quippe constat, eos qui mundi cōtemp-
tum studiofissimè inquirunt, versa vice,
ab vniuersis hominibus, absq; vllis inui-
dētix, vel malevolentix stimulis, hono-
rari. Cuius certè experientix ratio est,
quia cum ab omnibus amentur, ab om-
nibus honore afficiuntur. Facile. n. quis-
que honorat, quē amore prosequitur.
Iā autē testatissimum est, homines cor-
de humiles ab omnibus amari: nā (præ-
terquā quòd nullam alijs molestiā infe-
runt, immò, quæ alijs molesta sunt, sibi
tanquam molestia, & contemptu dignis
attribuūt, vnde pax multa, charitasquē
succrescit,) habet cor humile vim quan-
dam humanæ feritatis domitricem, &
dulcissimo quodam imperio omnium
animis dominatur. Atque hæc ipsa ratio
est, ob quam in monachorum claustris,
Religiosi humiles ab omnibus ardētis-
simè amantur, & cum ipsis verba face-
re, ac diutissimè vitam agere vniuersi
desiderāt. Patet ergo quotidiano experi-
mento

mento ad præsentis vitæ honores parados, & animos conciliandos humilitatis cultum appositissimum esse.

Tertia ratio. Animi studio humilitatis addicti, vnà cū merito cumulatissimæ futuræ gloriæ, habēt in præsentī intimæ & copiosissima gaudia omnibus mundi honoribus, & regnis antepōnēda. Nouit hoc Dauid, qui erat humillimus corde quādo exutus, & iudicio mundi despectui habēdus, præ magnitudine lætitiæ saltauit totis viribus coram arca fœderis Domini, & iurauit, fore se humilem in oculis suis. Nouit hoc Franciscus vniuersi pauper, & modicus, cū quo Iesus Christus quasi luctabatur, vt eum summe lætitiæ sensu repletet, dū enitebatur ille se vniuersorum hominū vilissimū publicare. Certè in re hac absconditæ mundi sapiētibus, ac de virtute propriæ præsumētibus, solis paruulis, quasi testibus incorruptis credēdum est. Et vos ergo, dilectissimi fratres, tot tantorūq; bonorū desiderio incēsi, in suauissime virtutis huius cultum incūbite: & per gloriam, & ignobilitatem, per infamiam, & bonam famam, per medias contumelias, & honores, ad cōsortium humillimæ

Ies

Iesu Christi Redemptoris nostri suspi-
rate. Quod ipse, precor, vobis concede-
re dignetur.

Ecce tria exhortationū exēpla, quæ Ma-
gistro satis fore censemus vt ad formā
hanc, cæteras ipse coaptet. Neque in hoc
loco plura à nobis requirēda sunt, cum
in Instructiōe Nouitiorum, quā nuper
edidimus, ita de singulis virtutibus ad
claustrī disciplinam spectantibus diser-
tum sit; vt verbis paucis immutatis, ca-
pita singula, totidē exhortationes sint,
quibus Magister nō absq; fructu vti pos-
sit. Secuimus quippe capita singula in
partestres, quarū prima virtutis cuiusq;
honestatem ac dignitatem ostendit, se-
cunda illius parandæ rationem per act^o
internos externosq; præscribit, tertia
rationes ad animos vrgēdos producit.
Prima delectat, secūda docet, tertia mo-
uet: ac proinde, quicquid ad rem hanc
pertinere videtur, illic complexi su-
mus.

*D. N. Iesu Christo, ac Beatissima Virgini
Maria, laus sempiterna.*

INDEX